

Het alleen-zijn overwonnen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 868 3

1e druk 2026

© 2026, Lies van Houtem

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het alleen-zijn overwonnen

Lies van Houtem

HOOFDSTUK 1

Zal ze wel of niet het spookhuis ingaan? Linda twijfelt en haar vriendin Tamara ook. Het is kermis in hun dorp en zolang Linda zich kan herinneren, heeft er nog nooit een spookhuis gestaan. Wat als dit een afdankertje is? Als er iets aan mankeert? Is het wel veilig? Aan de andere kant nodigt de buitenkant, met zijn beschilderde rode doodskisten en groene skeletten, uit om naar binnen te gaan. Een doodshoofd omgeven door blauwe en gele rook kijkt haar schreeuwend aan. Linda kijkt naar Tamara en deze knikt. ‘We gaan het gewoon doen, Linda, lekker ouderwets griezelen!’

Ze kopen een kaartje en Linda wringt zich met haar een meter tachtig in een karretje. Haar knieën zitten tegen de voorkant. Tamara moet zich er ook in wringen: niet omdat ze lang is, maar omdat ze klein en gezet is. Als ze allebei zitten, komt er een man van middelbare leeftijd naar hen toe die hun kaartje aanneemt. Hij kijkt Linda bedachtzaam aan, net iets te lang volgens haar idee. Ze ziet een verholen glimlach om zijn mond. Wat is hij van plan?, flitst door haar heen. Voordat ze hierover kan nadenken, hobbelt hun karretje het spookhuis binnen. Zo te zien zijn zij de enige passagiers.

Wat bijzonder dat hij het spookhuis alleen voor ons opent, denkt Linda nog, en dan zet ze het op een gillen. Ze rijden langs doodshoofden, reuzenspinners en skeletten, vergezeld door huiveringwekkend, ijzig gegil en akelig gelach, met hier en daar wat rook en blauwe en rode lichtflitsen.

Als de rondrit is afgelopen, mindert het karretje vaart en ziet ze tot haar opluchting verderop open lucht verschijnen. Gelukkig, ze zijn er! Maar dan, vanuit het niets, voelt ze een hand op haar schouder, een echte warme mensenhand. Ze

schrikt zich dood en verstijft van angst. Dan staat het karretje buiten en ziet ze het gezicht van de man van het kaartje. Hij lacht haar uit! Wat een rotstreek! Ze ziet het verschrikte gezicht van Tamara en op het moment dat ze elkaar aankijken, barsten ze in lachen uit. De tranen lopen over hun wangen en Tamara, nog nahikkend van het lachen, zegt: 'Ik heb in lange tijd niet zo'n lol gehad, Linda, goed idee van jou om naar de kermis te gaan. Zullen we ergens koffie pakken om bij te komen van de schrik?'

Ze zoeken een tafeltje aan een terras en strijken neer in een rieten fauteuil. Wat zijn ze toch een apart stel, Tamara en zij, denkt Linda voor de zoveelste keer. Zelf is ze lang met blond haar tot op de schouders en Tamara is klein en gezet, zeg maar dik, met zwart krullend haar. Ook qua karakter zijn ze elkaars tegenpolen. Linda is introvert van aard en Tamara daarentegen flapt alles eruit.

Samen vormen ze een leuke combinatie en dankzij Tamara wordt zij ook wat spontaner. Op haar beurt kan Tamara de rust waarden die zij uitstraalt, heeft ze meermaals gezegd, en ze vindt dat zij, Linda, goed kan luisteren.

Het zonnetje schijnt volop en dankbaar nipt ze aan haar glas witte wijn. Tamara neemt ook een slokje van haar wijn en vraagt dan op de man af: 'Hoe is het met Dennis? Heb je al wat gehoord?'

'Hij schijnt het erg naar zijn zin te hebben en overmorgen komt hij terug.'

'Nou,' zegt Tamara, 'waarom ben je niet meegegaan, Linda? New York is een prachtige stad en er valt veel te beleven.'

'Dat weet ik wel, maar de vorige keer, toen ik meeding naar Parijs, had hij geen tijd voor mij en heb ik bijna niks gezien van die stad.'

'Niet om het een of ander, Linda, maar Dennis begint suc-

cesvol te worden en dat trekt vrouwen aan, dus de volgende keer zou ik meegaan als ik jou was.'

'Misschien heb je daar gelijk in. Aan de andere kant zijn we al zestien jaar getrouwd en dan zou je elkaar moeten kunnen vertrouwen, maar ik begrijp wat je bedoelt. Op zich had ik New York ook wel willen zien, maar Dennis zei dat daar weinig tijd voor zou zijn en hij zou meer rust hebben om alles goed door te spreken als ik er niet bij was. Zou dat de reden zijn, denk je?' Ze hoort zichzelf hardop denken met iets van twijfel in haar stem. 'De volgende keer ga ik mee!' besluit ze resoluut en om haar uitspraak kracht bij te zetten, neemt ze nog een flinke slok van haar wijn.

Dennis is beeldhouwer en sinds een halfjaar geleden in Parijs enkele stukken van hem tentoongesteld zijn, wordt hij veel gevraagd. Linda is edelsmid van beroep en werkt in de juwelierszaak van het dorp. Af en toe mag ze eigen creaties in de etalage neerleggen, waarvan af en toe iets wordt verkocht, maar hierdoor word je niet beroemd natuurlijk.

'Jij had toch ook grootse plannen, Linda, hoe zit het daarmee?' onderbreekt Tamara haar gepeins.

'Ik heb het er toevallig laatst met Dennis over gehad. Nu het geld bij ons binnenstroomt, kan ik misschien mijn baan opgeven en mij richten op het ontwerpen van sieraden. Er is genoeg plek in onze boerderij om ook voor mij een atelier te maken.'

'En wat zei Dennis toen?' vervolgt Tamara.

'Nou, eerlijk gezegd vond ik hem lauwtjes reageren. Hij haalde zijn schouders op, verder niks. Ik had eerlijk gezegd verwacht dat hij enthousiaster zou reageren. Zeker als je zelf zo bekend bent, lijkt het mij leuk als je kunt pronken met een vrouw die ook iets voorstelt.'

'Jij stelt zeker iets voor, Linda. Je bent weliswaar niet zo be-

kend als Dennis, maar ooit word jij het ook, daarvan ben ik overtuigd, en nogmaals: probeer uit te vinden wat er in hem omgaat en blijf er wat meer bovenop zitten.'

'Nu je dit zo zegt: al langere tijd heb ik het gevoel dat ik niet voldoende vat op hem heb en dat er in zijn leven dingen spelen die ik niet weet. Hij trekt voornamelijk met zijn kunstenaarsvrienden op en heeft een beetje zijn eigen leven opgebouwd, buiten mij om. De meeste ken ik niet eens, alleen Marco en Jessie, maar dat is logisch want dat zijn onze burenen.'

'Dat is nou precies wat ik bedoel, Linda. Zorg ervoor dat jullie niet verder uit elkaar groeien, anders is jouw opoffering voor niks geweest. Je hebt Dennis altijd vooropgesteld en nu ben jij aan de beurt!'

Een onbehaaglijk gevoel bekruipt Linda, omdat Tamara precies de vinger op de zere plek legt.

'Hoe is het trouwens met jou? Nog iets spannends meegeemaakt?' verandert ze snel van onderwerp.

Tamara is praktijkondersteuner en mag uiteraard niks vertellen over haar patiënten, maar soms doet ze dit, zonder namen te noemen uiteraard, toch en er zitten hele vermakelijke verhalen tussen. Tamara heeft verschillende vriendjes gehad, maar ze heeft de hoop opgegeven dat er iemand komt die bij haar past. 'Dan maar liever alleen blijven,' zegt ze er weleens over.

Ze vertelt een bijzonder verhaal over hoe iemand beweert genezen te zijn door alternatieve geneeskunde en de dokter helemaal geen credits geeft. 'Het is oppassen geblazen,' zegt Tamara. 'Dit gebeurt steeds vaker. Alles goed en wel, maar ze moeten de reguliere gezondheidszorg blijven betrekken, anders kan het slecht aflopen. Ik doe mijn best hen ervan te overtuigen toch naar de praktijk te blijven komen, maar

sommige mensen hebben wij helaas niet teruggezien, dus hoe dat verder afgelopen is ...'

'Meer dan je best kun je niet doen, Tamara, en sommige mensen zijn strontgeenwijs. Dat zie ik in de winkel ook. Kopen ze een knots van een sieraad, dat absoluut niet past bij hun postuur, maar ze willen het per se hebben, want het is groter dan dat van de buurvrouw. Dat vermoed ik althans.'

En dan proesten ze het samen uit. 'Gelukkig dat wij niet zo zijn, Linda. Koop jij maar een joekel van een steen, ik geef er niks om!'

Ze staan op en lopen nog even over de kermis. Ze zien de rups en er staat warempel een waarzegster naast. 'Zullen we daar naar binnen gaan, Tamara, kan ik meteen vragen wat Dennis uitspookt.'

'Mij best,' is het antwoord van Tamara, 'ga jij maar eerst.' Linda gaat de tent binnen, waar het behoorlijk duister is. Donkerrode fluwelen gordijnen hangen gedrapeerd langs de wanden. De waarzegster zit aan een rond tafeltje met een glazen bol op tafel en kijkt haar doordringend aan.

'Laat mij uw handen zien,' zegt ze tegen Linda. Linda draait haar handpalmen om. De waarzegster bestudeert deze en vervolgens staart ze in de glazen bol.

'Met degene met wie u nu bent, blijft u niet. Hij heeft een vriendin.' Ze pauzeert even en gaat dan verder. 'Ik zie dat u verhuist, van de boerderij naar een tussenwoning. Kinderen heeft u niet. Ik zie dat er geen geldzorgen zijn en deze komen ook niet. Als u iets nodig hebt, is er altijd geld. Er komt een nieuwe liefde op uw pad.'

Dan kijkt de waarzegster haar doordringend aan en zegt langzaam: 'U heeft een gave met dieren, vooral met katten ... U wordt hier beroemd door ... Dit is alles wat ik zie bij u. Heeft u nog vragen?'

Linda is te beduusd om iets te vragen. Ze betaalt de vrouw en verlaat snel de tent.

Tamara is nu aan de beurt. 'En, hoe is ze?'

'Nogal lomp, maar ze kan wel wat, denk ik ...' zegt Linda aarzelend.

'Dan ga ik mijn geluk beproeven,' en Tamara stapt naar binnen.

Even later is ze weer buiten. 'Inderdaad een persoon die recht voor zijn raap is. Zij voerspelt voor mij een carrière-switch en een leuke vent, en voor jou?'

'Bij mij zei ze dat ik een nieuwe vriend zou krijgen en dat ik zou gaan verhuizen ...'

'Zie je wel! Misschien heeft ze het mis, maar wat ik ook al zei: houd die Dennis van jou in de gaten!'

Opeens krijgt Linda het koud, ondanks het zonnetje. 'Zullen we naar huis gaan?' vraagt ze aan Tamara.

'Dat is goed. Wanneer spreken we weer iets af?'

'Heel snel, en bedankt voor de gezelligheid!'

'Jij ook!' roept Tamara en dan lopen ze beiden een andere kant op.

Het boerderijtje van Linda en Dennis ligt aan de rand van een typisch Brabants dorpje en de stad Eindhoven ligt op niet al te grote afstand.

Linda geniet van de weilanden, met de gele paardenbloemen en de witte madeliefjes. De koeien grazen en het geheel ademt een weldadige rust uit. De lucht is strakblauw met hier en daar een wolkje en de zon schijnt volop. Het is een plaatje en ze zuigt het beeld in zich op. Een diepe zucht ontsnapt haar. Dan loopt ze langs een korenveld, waarin de korenbloemen afgewisseld worden door klaprozen. Al dat rood en blauw tussen de gele korenhalmen beneemt haar de

adem. Kon ze maar schilderen, dan zou ze thuis een krukje pakken en een schildersezal en zou ze veel rood en blauw op haar linnen gooien. Haar buurvrouw Jessie kan prachtig schilderen en af en toe is ze daar jaloers op. Zijzelf is goed in haar vak edelsmeden, wás goed in haar vak, corrigeert ze zichzelf, want hoelang is het geleden dat ze iets aan bijscholing gedaan heeft? Ze heeft zich niet verder ontwikkeld. Ze is gewoon stil blijven staan, maar daar komt binnenkort verandering in, neemt ze zich voor.

Plotseling schieten haar de woorden van de waarzegster te binnen over dat ze gaat verhuizen. Och, dat mens bedenkt waarschijnlijk maar wat, stelt ze zichzelf gerust. Natuurlijk gaat ze ooit verhuizen, maar de komende twintig jaar blijft ze genieten van haar heerlijke boerderijtje. En wat was dat voor flauwekul met katten? Ze heeft maar één kat in haar leven gekend en dat was het katje dat ze voor haar vijfde verjaardag kreeg. Haar moeder zei later dat zij en haar vader het erg hadden gevonden dat zij enig kind was en bleef en dat ze haar daarom een poesje hadden gegeven, 'als speelkame-raadjie'. Ze was dol op haar geweest en nam haar overal mee naartoe. Een knuffel had ze toen niet, tenminste niet dat ze zich kan herinneren, en die had ze ook niet nodig, want ze had Poes. Ze mocht haar zelfs kleertjes aantrekken. Ze had dan ook heel erg gehuild toen ze haar moesten laten inslapen. Daarna wilde ze geen kat meer, want het verdriet was te groot geweest.

En nu heeft ze Rocco, waar ze een goede band mee heeft, maar heeft niet iedereen een band met zijn hond? Dat is toch niks bijzonders? Die waarzegster kletst maar wat, sluit ze de innerlijke dialoog met zichzelf af.

Ze besluit van het landschap te genieten en richt haar aandacht op de paarden die in de wei lopen. Ze lopen langs het

hek een stukje met haar mee en ze vindt het jammer dat ze geen suikerklontjes bij zich heeft.

Moe maar voldaan arriveert ze na een halfuurtje lopen bij haar boerderij. Ze hebben het erf een jaartje geleden mooi opgeknapt met klinkers en grote bloembakken. De oude koperen waterpomp hebben ze in ere hersteld en er komt zelfs weer water uit.

Zodra Linda het erf betreedt, komt Rocco haar blaffend en kwispelstaartend tegemoet. Hij is een Duitse herder en voelt echt als haar maatje. Als Dennis helemaal opgaat in zijn werk, gaat Linda met hem lange wandelingen maken en ze voelt zich dankzij Rocco veilig als ze alleen thuis is. Ze aait hem en hij loopt met haar mee als ze richting het atelier loopt. Het atelier van Dennis bevindt zich in een aanbouw, een voormalige schuur, die ze helemaal gerenoveerd hebben. Er ligt allerlei materiaal dat Dennis gebruikt voor zijn kunstwerken: beitels, vijlen en raspen in allerlei maten, zowel voor steen als voor hout. Dennis werkt het liefste met steen en vooral met marmer. Ze zijn al heel wat keertjes samen naar Italië geweest om mooie stukken marmer uit te zoeken. Ze opent de deur naar het atelier om te kijken of alles in orde is. Ze schrikt: in het keukentje ligt een grote plas water. Ze kijkt rond, maar kan zo snel niet vinden waar de lekkage vandaan komt en besluit in een opwelling haar buurvrouw Jessie te bellen. Gelukkig neemt zij meteen op.

‘Ik heb een lekkage in het keukentje van het atelier. Zou Marco hiernaar willen kijken?’

‘Natuurlijk. Hij is thuis en ik stuur hem meteen langs.’

‘Dankjewel Jessie, je bent een schat!’

Een paar minuten later loopt Marco het erf op. ‘Laat maar eens zien wat er aan de hand is. Je klonk nogal geschrokken aan de telefoon, zei Jessie.’

‘Dat klopt. Er is een lekkage in het keukentje van het atelier. Dennis komt overmorgen pas terug en hij zou balen als een stekker als er schade zou zijn. Je weet hoe hij gesteld is op zijn beelden en materialen.’

‘Dat weet ik maar al te goed, Linda, ik zal even kijken.’

Ze ziet dat Marco een blauw pak aanheeft.

‘Daar kun je toch niet in werken, Marco?’

‘Ik had zojuist nog een bezichtiging met een klant en ik was net klaar toen Jessie vroeg of ik bij jou langs wilde gaan.’

Hij hangt zijn jasje behoedzaam over een stoel en opent zijn gereedschapskist. Op Marco kan ze altijd rekenen. Ze kent hem al zestien jaar. Ze zijn ongeveer tegelijkertijd hier komen wonen. Marco is van beroep makelaar, maar daarnaast heeft hij twee gouden handjes en hij heeft hen al ontelbare malen geholpen. Ook nu dus weer.

‘Heb je de hoofdkraan dichtgedraaid?’ vraagt hij.

‘Vergeten, ga ik meteen doen.’

Hij ontdekt de lekkage vrij snel. ‘Het is de afwasmachine. Er zit een scheurtje in de afvoerslang, dus even de afwasmachine niet gebruiken, Linda. Dit kan ik niet oplossen. Hiervoor moet je een monteur laten komen. Ik denk dat ze de slang moeten vervangen.’

‘Dankjewel Marco, lust je een kop koffie?’

‘Graag! Wanneer komt Dennis ook alweer terug zei je?’

‘Overmorgen, ik neem een dagje vrij om hem op te halen van Schiphol.’

‘Dat zal hij op prijs stellen,’ antwoordt Marco. ‘Waarom ben je eigenlijk niet mee?’

‘Ik had de indruk dat hij liever alleen ging en Moniek moest voor onderzoek naar het ziekenhuis en ik had beloofd op de winkel te passen.’

Ze ziet dat Marco haar onderzoekend aankijkt. ‘De volgende keer zou ik toch meegaan, Linda.’

Hij zegt dit op zo’n eigenaardige toon dat ze zich afvraagt of hij iets weet dat zij niet weet.

Een onrustig gevoel bekruipt haar. Tamara zei ook al zoiets. Moet zij zich zorgen maken over Dennis? Dat zal toch niet? Resoluut schudt ze deze gedachte van zich af en besluit van onderwerp te veranderen.

‘En hoe gaan de zaken bij jou, Marco?’

‘Goed, heel goed zelfs. Vanochtend heb ik zoals ik al zei een bezichtiging gehad en ik verwacht dat die goed uitpakt voor mij. Als alles volgens plan verloopt, gaan Jessie en ik in februari volgend jaar zes weken naar Nieuw-Zeeland.’

‘Dat zou ik fantastisch vinden voor jullie en dan ga ik jullie volgen op jullie reis. Jullie doen verslag van deze reis via zo’n app, neem ik aan? Noteer mijn naam maar alvast!’

Marco vertelt nog een paar anekdotes over klanten die in zijn ogen onmogelijk zijn en ze lacht met hem mee. Als ze samen zijn, maken ze veel grappen. Dat is anders als Jessie erbij is. Die is zo afstandelijk en formeel; een beetje een zuurpruim vindt Linda, zo anders dan Marco.

Als Marco zijn jasje aantrekt, bedankt ze hem nog eens uitbundig: ‘Dankjewel Marco, en bedank Jessie ook dat ze jou zo snel naar mij gestuurd heeft.’

‘Doe ik, en we spreken snel iets af. Jessie en ik willen ook weten hoe de reis naar New York verlopen is. Heeft Dennis trouwens nog opdrachten binnengehaald?’

‘Hij zegt van wel. Dat hoop ik maar, want ik wil eigenlijk starten met mijn eigen carrière.’

Dennis aait Rocco nog even over zijn kop en loopt dan terug naar huis.